

JOSEP LLUÍS BLASCO, EL PACTE, DINS UPV

Fer que dos i dos sumen quatre

Les seues tesis, concretades en un document presentat a la conferència extraordinària d'UPV, a favor del pacte amb Izquierda Unida a les eleccions autonòmiques, van resultar guanyadores. Membre del Consell Polític més votat, concreta ara personalment tot aquest procés.

J. Castelló

Josep Lluís Blasco va ser l'autor de la ponència que va aconseguir la majoria —amb un marge, però, no massa ampli— en la conferència extraordinària d'Unitat del Poble Valencià, celebrada fa escasses setmanes. Igualment, resultà el membre del Consell Polític d'UPV més votat en la mateixa conferència. Ara forma part de la comissió que aquests mateixos dies ha començat la negociació amb Izquierda Unida, que pot possibilitar un pacte electoral de cara a les pròximes eleccions autonòmiques.

—*¿Quines són les teues impressions personals sobre tot el procés que ha acabat amb la Conferència extraordinària?*

—Ja ho vaig dir davant la Conferència; em pense que ha estat un procés intens de debat polític. Sembla mentida, però cada volta es debat menys sobre política al si dels partits polítics; el debat encetat, al meu parer molt encertadament, pel Consell Polític, ha estat molt positiu: el tema ha resultat d'un interès apassionant per a tots els militants; s'ha dinamitzat, en tots els aspectes, l'organització; tot-hom ha pres posició política en un o un altre sentit... És cert que el procés començà amb un alt to de crispació, que tingué el moment més punyent en l'Assemblea de País; en aquells moments, jo vaig tenir por, veia molt a prop l'escissió. Recorde que vaig comentar amb un regidor d'UPV de

«Vam acudir a les generals amb pessimisme».

Dénia, que, malgrat que era important allò que s'hi discutia, no pagava la pena l'escissió. Aquesta era també la seua opinió, que jo compartia, és clar, plenament. En tot moment, he tingut clar que, passàs el que passàs en el debat, ni m'apuntaria, ni encara menys encapçalaria cap intent escissionista, ni em donaria de baixa en cas de perdre les meues posicions. Afortunadament, el ritme del debat ha anat calmant els ànims; els fantasmes que en un principi esglaiaven tot-hom (la venda d'UPV al PC, el traïdorisme...) s'han anat esmoreint i vam arribar a la Conferència amb una gran serenitat i amb una clara voluntat de mantenir unida UPV fos quina fos la decisió.

—*Anteriorment, hi hagué un sector dins UPV que va pensar que no convenia obrir un debat ja resolt en la II Conferència d'UPV i que podia restar fora al partit davant les pròximes eleccions.*

—En la primera conferència es van adoptar dues resolucions un poc contradictòries. L'una, relativa a no anar junts a les eleccions generals, però sí a mantenir converses i esperar-ne els resultats. Aprovat això, la persona que la presentà retira la segona, que era anar sols a les autonòmiques. Tanmateix, algú de la conferència la va defensar i la va guanyar. En aquest sentit, és cert que això es va aprovar, però també són certes dues coses. Primera, que hi havia una certa incongruència entre aquesta i la primera moció. I segona, que, per a mi, la tàctica ha de ser sempre revisable.

—*¿Però aquest era el moment oportú, a escassos mesos de les eleccions, per a tal revisió, per a un ampli debat?*

—Jo crec que sí. I crec que el resultat ha estat bastant positiu per a tota l'organització.

—*En les eleccions al Parlament espanyol dins i fora d'UPV van sorgir algunes crítiques. Per exemple, de cara a la poca imaginació, l'escassa efectivitat de la campanya. Igualment, s'ha criticat la visió pessimista d'alguns líders que consideraven inútil, fins i tot en actes públics, l'esforç, perquè pensaven que no donaria cap resultat. ¿No és això una total desconfiança de cara a l'organització? ¿Si no s'esgoten les possibilitats del partit al màxim, com es pot pensar que ja s'ha arribat a un sostre?*

—És una crítica que no acabe d'entendre del tot, encara que sí que l'havia sentida. Una campanya mai no és perfecta. En totes les campanyes es cometen errors. Ara, per a mi, el principal problema de la UPV, i això són dades demostrables, és que no és una opció política coneguda. Marqués i altres professionals van fer una campanya entre la joventut i em van comentar, amb sorpresa, que l'índex de coneixement pel que fa a UPV entre els joves era molt baix. No en recorde la xifra, però no arribava al deu per cent. I aquest és el primer problema que tenim. No hi ha una correlació exacta —encara que aquests siguen molt importants— entre el nombre de col·lectius i el de vots. Sobretot en organitzacions petites. Si pugés la mili-

tància de 1.500 a 2.000, això no vol dir que l'augment siga correlatiu quant als vots.

—Sí, però la qüestió era molt més concreta. Si es fa una campanya terriblement fluixa, i es reconeix l'error, cal buscar-ne els responsables, els defectes, i millorar els plantejaments. Aquests resultats no poden servir de base per considerar que s'ha arribat al màxim.

—No és incompatible fer una campanya millor i, alhora, fer una anàlisi de la realitat política del país i prendre una decisió tècnica, no és incompatible. Clar que és possible fer una campanya millor.

—És que ara resultarà més fàcil pensar que sumant vots, tot serà més fàcil, que dos i dos seran necessàriament quatre. I potser això arraconarà qualsevol autocrítica.

—Sí. Torne a dir que hi estic d'acord, però que no són dues coses incompatibles. Totes les idees que ens arriben i que nosaltres puguem imaginar per millorar la campanya són perfectament assumibles. Ningú no ha insistit a dir que fou una campanya brillant. I a nivell orgànic sí que ens hem plantejat una autocrítica. La gent ha plantejat les queixes que els han semblat oportunes, i les hem assumides. I, evidentment, en aquesta pròxima campanya tractarem d'evitar aquests errors.

—¿I pel que fa al derrotisme, el pessimisme, d'alguns líders?

—En les generals hi havia la convicció general que no eixíem. Això era evident.

—Però, segons quines coses, no es poden dir davant l'electorat, si es juga a participar.

—No s'han de dir, ja ho sé, però pesen en l'actitud de la gent. I hi ha qui és més capaç de fer el teatre i qui és menys capaç de parlar amb una convicció d'uns fets que està convençut que no seran així. D'altra banda, hi havia inclús un sector de la UPV que no volia ni anar a aquelles eleccions, on compta la televisió estatal, les cares dels principals líders, de González, Fraga, de qui siga. Uns elements amb què la UPV no compta. Malgrat tot, hi anàrem, perquè una campanya electoral és una manera de donar a conèixer una opció. Si te'n retires en el moment de major expectació política, doncs, perds una magnífica oportunitat. Anàrem, però ho vam fer amb aquella convicció.

—Avui dia, quan un partit pensa en campanyes, ha de pensar, també, en cares, en projecció. ¿Com veus, en aquest sentit, els esforços de la UPV?

—Ací hi ha un problema. UPV es manté en la tesi de no tenir secretari general. Llançar cares i líders és tenir un secretari general, un president... uns homes públics, responsables davant l'opinió pública. UPV, per raons ideològiques, hi ha renunciat, per voler ser un partit distint als tradicionals. Per això, de vegades, dona la care Pere Mayor, unes altres, Quico Mira, o jo mateix, o Doro Balaguer. I, en efecte, això és cert. Hi ha qui pensa que hauríem de deixar de ser tan «modernos» i tenir un secretari general. De tota manera, ens hi resistim encara, per les conseqüències internes que se'n derivarien. Les externes solen ser positives, però, les internes...

Tin en compte que la conferència passada aprovà una resolució que impossibilita repetir com a membre del Consell Politic més de dues vegades seguides. Intentem, per tant, minimitzar l'«aparato».

—Potser el fet de tenir dos o tres líders coneguts no és tan incompatible amb tot això.

—De tota manera, crec que això no s'improvisa tampoc. I en els quatre anys que duu UPV hi ha unes cares i uns noms que comencen a sonar. No un, sinó diversos. Tot el món a Castelló identifica la UPV amb Vicent Pitarx o Quico Mira. I, a València, amb Ernest, amb Doro, Pere o jo mateix. Això, però, és un procés lent.

—¿Les diferències entre els dos sec-

tors de la UPV, després de la Conferència, són tan insalvables com semblen?

—No ho crec. El tema ha significat un canvi radical en la tàctica tradicional del nacionalisme, i això ha provocat el posicionament tan ferm en dos sectors, però el problema consisteix en la consecució dels objectius que ens hem proposat. Si la tàctica té èxit i UPV fa un pas endavant i es consolida com a força política en el ventall del país, estic segur que fins els més reticents celebraran amb xampany l'èxit. Si fracassa, nosaltres assumirem la responsabilitat i caldrà donar un colp de timó en la línia política d'UPV.

—¿Com has vist el resultat final de la Conferència Extraordinària?

—No m'ha sorprès massa, malgrat que en un principi era conscient que la ponència que jo encapçalava perdia. Al llarg del procés, però, vaig anar canviant d'opinió. Dues o tres setmanes abans de la Conferència, a partir dels informes sobre la marxa dels debats i de les eleccions de representants, ja tenia la convicció que guanyàvem. Sempre he comentat entre els amics que, en el fons, hauria desitjat perdre i haver tingut així un motiu per fer cas a una proposta d'uns joves que al *Levante* demanaven que em retiràs ja per vellet. M'he alegrat, però, que triués la proposta negociadora: així podrem assajar una nova via per al nacionalisme, una via que ja ha fet el seu camí a Euskadi i que a Catalunya s'està també assajant, tot i que amb dificultats i encara sense un èxit notable. De totes les maneres, sóc, i en som molts, conscient que la decisió comporta un risc. Ja ho he dit abans: no és segur que l'operació tinga èxit, però tots farem els possibles perquè en traguem profit.

—¿El pes de la ciutat de València ha estat determinant dins UPV? ¿Els resultats no fan pensar en un centralisme sobre les comarques?

—Aquest tema ha estat un dels aspectes subterranis de la polèmica. La ciutat de València té un pes fort en la política d'UPV com té un pes fort en la política del país; i això no és centralisme, és pura demografia. I en democràcia la demografia resulta ser important. València té els representants que proporcionalment li pertocuen. Ara bé, no és cert, com s'ha rumorejat, que València ha resultat partidària de la negociació i la resta del país no. Pense en Castelló, en la Sfor, en la Marina Alta, en la Ribera Alta, etc. El que no m'explique és

PER NADAL...

!!!VIATJA!!!

Esquí de fons i tècniques de supervivència a Sant Joan de l'Erm.

6 dies 22.000 ptes.

Marroc. Ruta de les Kasbehs.

13 dies 42.000 ptes.

Marroc en bici.

12 dies 40.000 ptes.

Algèria. Gran Erg Occidental.

17 dies 72.000 ptes.

Andalusia. Ruta ecològica.

10 dies 31.000 ptes.

Kenya. Parcs naturals.

10 dies 170.000 ptes.

14 dies 184.000 ptes.

17 dies 187.000 ptes.

Els viatges es fan amb **grups reduïts** i en **vehicles condicionats**.

...I també tarifes aèries d'anada i tornada a bon preu per als que s'ho munten pel seu compte. Per exemple:

LONDRES: 19.500 ptes.

ISTANBUL: 46.600 ptes.

BOMBAY/DELHI: 90.000 ptes.

MANAGUA: 112.000 ptes.

BANGKOK: 94.800 ptes.

VIATGES PER ENTITATS I ESCOLES L'ALGUER

Ruta de 6 dies per la zona. **Trobades i activitats amb entitats nacionalistes de l'Alguer.**

PARCS NATURALS DE CATALUNYA

Ruta de 5 dies pel parc del **Delta de l'Ebre i el d'Algüestortes.**

Els preus varien segons el nombre de participants.

Consulteu-nos.

onosluz

CLUB DE VIATGERS

Ronda de Sant Pere, 11-6è-3a.

08010-BARCELONA - Tel. 302 50 81.

com en les contradades on la consciència nacional està més endarrerida (l'Alacantí i les comarques del sud), i necessiten més de coalicions per reeixir, s'han situat en contra. Tornant al tema de València ciutat, crec, i ja ho he dit recentment en un article de premsa, que hem d'acabar amb el ruralisme i apostar per un nacionalisme de caire urbà i modern. No és una dèria dels militants de València ser favorables a la negociació. És que de la ciutat estant, la realitat política es percep de manera diferent. El problema que tenim en la construcció d'una organització política nacionalista és d'harmonitzar les diferents percepcions de la qüestió nacional que coexisteixen al nostre país.

—*¿I com veus el paper dels mitjans de comunicació en tota la crisi, tant de la premsa diària com el de la resta?*

—Com que la polèmica és rellevant i incideix en el mapa polític del país, és lògic que la premsa se n'haja fet ressò. Allò que m'ha sorprès ha estat que casualment tres dies que hi vaig ser, la premsa (*Avui* inclòs) no en va dir res. ¡No ho entenc, ja que, com tothom sap, abans se n'havien ocupat de la polèmica!

—*Pel que fa als de València, hi ha hagut alguna gent que ha acusat EL TEMPS de prendre posicions, però, al front, i ben clarament, molt més clarament, segons han confessat des dels dos sectors d'UPV, hi havia tots els altres mitjans, molt descaradament.*

—No conec les raons per les quals *Levante* i *El País* han afavorit, d'alguna manera, una determinada tendència, per raons personals... a part que jo què sé si els redactors com a persones simpatitzaven amb tal tendència, que no crec...

—*Els redactors que duïen la informació del tema als dos diaris es van mostrar clarament partidaris de la tendència guanyadora en una cartellera d'espectacles local de València...*

—Són unes opcions personals...

—*Que en aquest cas s'han reflectit...*

—Sí, és clar, que es reflecteixen d'una manera informativa. Però no crec que al senyor Cebrían o que a *El País* com a tal els importe un pito tota la història. En el cas de *Levante*, no en sé la raó, no conec la premsa per dins...

—*I el paper d'Izquierda Unida? ¿Hi hagué converses inicials com les va descriure Mario Caballero, encara que després qualificàs de tendenciosa la publicació de l'entrevista, sense desmentir-ne, però, el contingut?*

—No, en absolut. Ara, si jo vaig pel rectorat i em trobe amb Ximo Donat,

que és de la Federació Progressista, puc parlar amb ell: Xe, ¿com us va? ¿I, si guanyàvem, què faríem? Siga Ximo Donat, Emèrit Bono, o qualsevol altre. Però això no és negociar ni pactar. És el mateix cas de Pere Mayor o Doro Balaguer, quan s'han trobat Pedro Zamora, quan ix de l'Ajuntament, ja que Doro viu al costat. I a això és al que es referia Mario Caballero, però això no és cap negociació.

—*Però Mario Caballero sí que assegurava que ells mateixos havien parat la negociació fins a celebrar la conferència.*

—Allà ell amb la seua responsabilitat, però no, en absolut.

—*¿Quin és el moment acutal del procés negociador?*

—Comença avui. Nosaltres els hem donat els cinc punts que va aprovar la conferència, i ells només han respost fins ara a nivell extraoficial.

—*¿I dins UPV encara hi ha tensions?*

—Jo crec que sí. Em pense que són minoritàries i confie que es resoldran aviat, però encara n'hi ha. Avui mateix he llegit a *EL TEMPS* una carta del col·lectiu d'Altea, que no és que decidessen ells d'anar a soles, cosa que em sembla perfectament legítima i vàlida, sinó que revela una certa actitud quan fa, també, una crida a tots els col·lectius perquè decidessen la mateixa opció. Encara hi ha gent que segueix prenent posicions després de la conferència, per tant.

—*El col·lectiu UPV-València anirà a les municipals amb Izquierda Unida, és clar.*

—Sí. És probable que sí. Hem fet, ja, una primera reunió amb Izquierda Unida per tractar el tema. A València, amb 7.000 ó 8.000 vots no tenim una altra opció.

—*¿Veus tan optimistes els resultats electorals ara com els preveia algun diari de la ciutat de València, que parlava d'aconseguir entre deu i quinze diputats al Parlament?*

—Això és fer política-ficció, però crec que, seguint la mera suma aritmètica dels resultats de les darreres eleccions autonòmiques o els de les generals, ens situarien entre 120.000 i 200.000 vots.

—*Encara que en aquestes coses dos i dos igual sumen cinc que tres.*

—Això és ben evident. Hi ha més factors. En les darreres autonòmiques el PC encara no s'havia trencat. Carrillo els ha restat alguns milers de vots. I també algun sector nacionalista en desacord amb el pacte potser no votarà UPV. Podria passar. □